

συλλογιστώ μονάχα. Ναι, η αλήθεια είναι πως τα παιδιά αγαπιούνται και πρέπει να διώξουμε τη συμφορά, προτού μας προφτάσει.

ΑΝ. Με τρομάζεις μόνο και μόνο, γιατί βλέπω ότι δεν είσαι τώρα ο άνθρωπος, που γνώριζα τόσα χρόνια. Τι θέλεις να κάμεις;

Π. Ο Στέφανος δεν πρέπει να ξαναμιλήσει της Ειένης. Μονάχα με τον τρόπον αυτό θα ξαλαφρώσω την ψυχή μου από το βάρος που τη σφίγγει δυνατά, πολύ δυνατά.

ΑΝ. Παύλο! δεν τολμάς να με κοιτάξεις, επειδή το ξέρεις ότι καταλαβαίνω την αληθινή σημασία των λόγων σου. Άλλη άφορησή σε αναγκάζει να διώξεις το Στέφανο από κοντά μας.

Π. Τι... πως είπες;

ΑΝ. Μη θέλεις να γελάσεις τον εαυτό σου κι εμένα. Κάτι άλλο σε αναγκάζει.

Π. Ε! λοιπόν αφού γιά να γίνω εκείνο που είναι και σωστό, εσύ θέλεις να βοηθής άλλη άφορησή που να την παραδεχτώ κι εγώ, ναι, κάτι άλλο με αναγκάζει... κάτι άλλο!

ΑΝ. Βλέπεις, ότι ένιωσα την αλήθεια; Μά όχι! δεν πρέπει να το κάμεις αυτό για την ίδια σου την περηφάνεια, όπως λες.

Π. Ε! φτάνει. Ο Στέφανος δὲ θα ξαναέρθη εδώ μέσα. Κι αν η Ειένη λυπηθῆ με αυτό....

ΑΝ. Σώπα! σώπα! έρχονται τὰ παιδιά! δεν πρέπει ν' ακούσουν τίποτ' απ' ὄλ' αὐτά.

Π. Έρχονται τὰ παιδιά; Μου φάνηκε, πως ήθελες να πῆς καλλίτερα, έρχονται τὰ παιδιά μας!

ΑΝ. Παύλο! ξεχνῶς τὸν εαυτό σου!

Π. Γιατί έτσι πρέπει τώρα!

Ε. Ω! η μητέρα κι ο πατέρας! πάντα μαζί! πάντα μαζί, τάγαπημένο μου ζευγάρι.

ΑΝ. Ειένη μου!

Π. Ναι! πάντα μαζί. Ήσωνα κι' εσύ, Στέφανε, σ'ης ξαδέρφης μου;

ΣΤ. Ναι! για να σε φέρω την Ειένη δυσαρστημένη από τη συντροφιά εκεί πέρα, που, καθώς μου είπες, της καθότανε στην καρδιά σαν βάρος δυο δλάκαρες ώρες.

Π. Πως αυτό;

Ε. Αλήθεια, πατέρα μου, σ' αυτή τη συναστροφή της θείας, ανάμεσα σε κείνον τὸν ἀλλιώτικο κόσμο, ένιωθα ὅλην τὴν ὥρα κάτι σαν βάρος... Τι περίεργοι άνθρωποι!... Λίγο έλειψε να πιστέψω, ότι εκεί μαζεύτηκαν ὅλο και κακοί!

ΑΝ. Μά γιατί, παιδί μου; τί σου κάμναι;

Ε. Τίποτα... Ω! αγαπημένη μου μαννούλα, γιατί να μὴν είναι ὅλοι καλοὶ σαν εσένα;

ΣΤ. Δεν ξέρετε, κυρία Άννα! τὴν περισσότερην ὥρα, που μιλούσαμε μαζί, μου έλεγε, ότι αν οἱ ἄνθρωποι είχαν τὴν ἡμισὴ καλοσύνη σας, — τί λέω; — τό ένα δέκατο μονάχα, ὁ κόσμος θα ἦταν ἀλλιώτικος.

Π. Καλά, καλά! οἱ συνηθισμένες ιδέες τῆς Ειένης.

Ε. Καί οἱ δικές σου, πατέρα μου. Α! γιατί να φύγω από κοντά σας; Τόσος κόσμος εκεί πέρα και ὅμως ένιωθα, ότι ἤμουνα μόνη.

Π. Μά εσένα σ' ἀρέσει η μοναξιά.

Ε. Ω! δεν εἶταν η μοναξιά που μ' ἀρέσει... Δεν εἶταν η μοναξιά μου!... εκεί μέσα στὸν τόσο κόσμο βασίλευε για μένα κάποια ἀλλιώτικη ἐρημιά, που με φόβιζε, που βάραινε τὴν ψυχή μου...

ΑΝ. Μά τί έχεις, Ειένη μου;

Ε. Κι ὅταν ἦρθεν ὁ Στέφανος, που εἶταν κι αὐτός καλεσμένος στη συναστροφή τῆς θείας μου, ένιωσα κάποιο χαλάφωμα.

Π. Έτσι, εἴ;

Ε; Ναι, γιατί είδα έναν ἄνθρωπο που θα με βοηθούσε να φύγω τὸ γρηγορότερο.

ΑΝ. Α!

ΣΤ. Πράγματι; ἡ πρώτη ὀμιλία, που κάναμε, εἶτανε να μου πῆ, ότι θέλει να φύγη και ν'άρθῃ ἔδω, κοντά στη μητέρα της και τὸν πατέρα της.

Ε. Πηγαίνω να βγάλω τὸ κεφάλι μου, μου φέρνει βάρος κι αὐτό τρωμερό βάρος. Πηγαίνω κι' έρχομαι ἀμέσως.

Π. Περίεργο πλάσμα αὐτὸ τὸ κορίτσι. Νομίζει κανείς, και μάλιστα εγὼ εἶμαι βέβαιος, ότι ζητάει τὸ ἄγνωστο, κάτι που να μὴν είναι ἀνθρώπινο.

ΣΤ. Θαρῶ, ότι είναι τὸ γνώρισμα τῆς ἡλικίας της. Βέβαια. Η κόρη σας είναι τώρα στὴν ἡλικία, που ὄνειρεύεται η ψυχή και ζῆ με τὸν ἐδικὸ της κόσμο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΔΗΣ

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟ ΕΠΙΥΜΒΙΟ

Κάτου από τὸ πεντελικὸ, διαβίτη, ἐτοῦτο μάρμαρο Γίγαντας τοῦ Ψυχάρημου ἔαπλώνει τὴν ἀριδα.

Μὲς στὸ ντυσιὰ τὸ μάτι του τίποτα δὲ φοβήθηκεν Ἔξῃν ἀπὸ τὸ θάνατο και τὴν ἀκροστιχίδα.

Περαίας

ΝΙΚΟΛΟΣ Β.

Ἡ Κοινή Γνώμη

Ο ΚΑΛΛΙΜΑΡΜΑΡΟΣ ΝΑΟΣ

Ἀγαπητὲ Νουμά,

Ὅλοι ἐπερίμεναν πως ὁ νέος πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀναβαίνοντας στὴν ὑψηλὴ τὸν ἔδρα θα ἔλεγε δυὸ λόγια πραχτικά, φρόνιμα, ἀνάλογα πρὸς τὴ μεγάλην ἀποστολὴ τὴν ὁποῖαν πρέπει να ἔχη αὐτὴ ἡ Βουλὴ και σύμφωνα πρὸς τὴν τόσο κρίσιμη περίσταση που βρίσκεται αὐτὸ τὸ συφοριασμένο τὸ Ἔθνος. Καί ὅμως τίποτα ἀπὸ αὐτά. Ὁ κ. Λεβίδης ἐθεώρησε καλύτερο ἕνα λόγο τὸν ὁποῖον ἔβγαλε στὰ 72 ὡς πρόεδρος τοῦ Παιναςσοῦ να τὸν ξεφουρνίσῃ τώρα ὡς πρόεδρος τῆς Βουλῆς, γιατί ὅπως τότε ἔλεγε στὴν προεδρική λογοδοσία του ὅτι «ὁ Σύλλογός μας ἤδη ὑψοῦται ὡς τὴς καλλιμάρμαρος τῶν ἀρχαίων ναὸς» ἐτσι και τώρα εἶπε ὅτι «ἡ Βουλὴ ὑψοῦται ὡς τὴς καλλιμάρμαρος τῶν ἀρχαίων ναὸς».

Τὸ μόνο καινούργιο που πρόσθεσε τώρα στὸ λόγο του είναι ὅτι ἐστὶ πρόεδρος *συναμφοτέρων τῶν πτερυγῶν* και για να μὴ ξεχάσῃ και τὰ Βαγγελικά, ὅπου ἔπαιξε τόσο ρόλο, εἶπε ὅτι «σήμερον ἐνταῦθα τελούμεν ἐπιθάλλουσιν ἱερτῶν ὑπὲρ τῆς . . . Ὁρθοδοξίας». . . . Κ' εἵπειτα ἀπορεῖτε γιατί οἱ Ρουμῶνοι μᾶς βαροῦν κατραπανιές, οἱ ὁποῖοι μπορεί να ἔχουν ἄλλα ἐλαττώματα ἄλλὰ Λεβίδης και Μιστριώτηδες και καλλιμάρμαρους τῶν ἀρχαίων ναὸς ποτέ τους δὲν είχαν γι' αὐτὸ πῆγαν ἐμπρός.

Δικός σου

ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ

Φίλε Νουμά

Συφωνῶ κι' εγὼ με τὸν κ. Τζουμπαλιανὸ τοῦ 216 φύλλου, πως δὲν πρέπει να βρίζουμε τοὺς ἀντιπάλους μας μὰ ὅχι και να μὴν τοὺς πολεμάμε με τὰ ἴδια τους μάλιστα τὰ ὅπλα, χωρὶς να φτᾶμε, ἀ δὲν είναι και τόσο βγενικά. Π. χ. ἀποδείχνοντας πως οἱ καθαρευουσιᾶνοι κάνανε ἕνα ἴδιωμα τῆς γλώσσας, που θέλουνε να τὴ φορτώσουνε στὴ ράχη τοῦ Ρωμοῦ, κι' ὅχι ἐμᾶς που μιλοῦμε και γράφουμε τὴ μητρική μας, ἀποδειξα μαζί πως ἀφροὶ είναι για τὸ Δρομοκαίτειο, ἀφροὶ ὁ κ. Μιστριώτης ἀποφάνθηκε πως οἱ τέττοι εκεί πρέπει να πᾶνε.

Και γράφοντας ὅσα ἔγραψα, δὲν εἶχα σκοπὸ να κάνω κακὸ στὸν κ. καθηγητὴ, ἀλλὰ να πολεμήσω τις ιδέες του, για να μὴ τὴς χάρτει ὁ ἀναγνώστης — ξέρουμε δὲ και πως διαβαζουνε οἱ Ρωμοὶ σὰ λουκούμια, και να τὸνε βροθῆσω να δῆ πως ἀποκᾶτω στὴς μεγάλες λέξεις και στὴς μπουμπώδικες φράσεις βρίσκεται φτώχεια και γύμνια. Ἀφροὶ δὲ θαρῶ πως είναι για καλὸ μας — λίγο πολὺ — γιατί εγὼ τουλαχιστο εἶχα θαμποῦρα στὰ μακτῖα μου, πριν καταπιαστοῦνε μερικοὶ να μᾶς τὰ ζετσιμπλίτσουνε και μᾶς φατίσουνε με τὸ φῶς τῆς Ἀλήθειας.

Ἀφροὶ εἶναι ἡ ἀμαρτία μου κι' ἐς μοῦ τὴ συχωρήσῃ ὁ φίλος μας.

Βασιῦ Ρουσίας 2 τοῦ Σεπορῖα 1906.

Δικός σου

ΚΩΣΤ. ΛΑΝΑΡΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀποὶ γράμμα φίλου μᾶς, ἀποὶ τὸ Παρίσι, ἐσηκώουμε τὸν ἀκόλουθο παράγραφο: «Προχτὴς πῆγα στη Γερμανία κι' ἀκουσα τὸν Ψυχάρη, στὸ μάθημά του ἀνάφερε κι' ἕνα νέο Γερμανικὸ βιβλίον τοῦ Χαντζιδάκη και εἶπε: ὅτι εἶχε ἕνα μεγάλο προτέρημα, ἀφροὶ εἶναι τέλειον γλωσσολογικὸ ἐγχειρίδιο, μὰ εἶχε κι' ἕνα μικρὸ ἐλάττωμα, που βρίζε σε κάθε σελίδα τὸν Ψυχάρη τόσο που να φαντάζεται κανείς ὅτι ὁ Χαντζιδάκης τὸ τυπῶσε μοναχὰ για να βρῆσει».

— Ὁ Ἄγγλος Ἐρτάλιώτης ἐτοίμαζε καινούρια ἔκδοσή «Νησιώτικες Ἱστορίες», με καινούριες Ἱστορίες στὸ τέλος.

ΦΟΝΟΓΡΑΦΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀποὶ Πέμπτη εὲ Πέμπτη.

Ἰπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἐπαρχίες 7.

Λαθωμοί. Ἀθήνα 4, Περαίας 6, Ἐπαρχίες 4.

Κλεισιές. Ἀθήνα 6, Περαίας 4.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σπ. Νικοκ. Σφακερᾶ. Θὰ δημοσιευτοῦν. Εὐχαριστοῦμε. — κ. Β. Λέκ. Πολὺ ὄραο και σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευτεί σ' ἄλλο φύλλο. Δὲν είναι δυνατό να μᾶς γράψεις τὸνομα τοῦ συγγραφῆ; — κ. Δημοτικιστῆ. Λάβῃμε τὸ φύλλο που μᾶς ἐστειλες. Βέβαια, κακὸ δὲν κάναμε. Γιατί ὅμως να κρύβεσαι; κι' ἀπὸ μᾶς; Ἄν περνοῦσε και μὴ ὄρα ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τὰ λέγαμε καλύτερα. — κ. Σταμάτη Βάλδν. Που τόσο να τυπῶουμε ὅσα μᾶς στέλνεις κάθε φορὰ. Γι' αὐτὸ τὸ προχτεςινὸ γράμμα σου πῆγε, με τὸ συμπάθειο, στὸ καλάθι και μονχὰ οἱ περιήρημοι στίχοι σου σωθῆκανε κολυμπήντας. Ἀς τοὺς καμαρῶσουμε λοιπὸν κι' οἱ ἀναγνώστες μας.

Χαῖρε, ὦ πλειοθραυστία!

Χαῖρε, κοσμοπολησία!

Χαῖρε νοῦς ὁ τριχωτός!

Χαῖρε, μάθησι, χυδαίων!

Χαῖρε, κρίσις ἀγγελιατων!

Πλήρης σθένους και φωτός!

Ἐκ τοιούτων ἰνδραπέδων τοῦ βορδύρου, τῶν τριόδων ἀναμένει ὁ «Νουμάς» κράτες ἐν τῶ νῦν αἰῶνι, νίκην ἐν μακρῶ ἀγῶνι, εὐτυχίαν και τιμὰς!

— κ. Χρ. Βαρλ. Θὰ δημοσιευτεί. Μὰ τὸν ἐσπᾶσε τὸ χριστιανὸ με τις ἀφιέρωσεις.